

Buitenaards koraal

*Korte verhalenbundel
door Mark de Haan*

De zaterdag opende zich als door een teer mechaniek. Een dergelijke zin is als een haiku, geen woord te veel. Zo'n ochtend stel ik me voor, zittende voor het raam, het licht dat onmerkbaar feller wordt, vogels die met hun getjirp kenbaar maken dat ze wakker zijn, de prikkelende geur van versgezette koffie die uit de keuken komt.

DOOR ERIC DE BRABANDER

Het zijn dit soort zinnen die mij boeien in het korte verhaal. Want net als in een lijvige roman moet alles, de personen, de locatie, de tijd, de gebeurtenissen, een plaats krijgen. Alleen, er is zo weinig plaats. Mark de Haan opende met deze zin, 'de zaterdag opende zich als door

een teer mechaniek', zijn eerste verhaal van de verhalenbundel 'Buitenaards koraal' die onlangs uitgegeven werd door mijn eigen uitgever In de Knipscheer. En dat was voldoende om mij de bundel in te trekken. Kwade tongen beweren dat 'korte verhalen zijn als vingeroefeningen, opstapjes naar het ware werk: de roman'.

Flauwekul. In Japan is het korte verhaal groter dan de roman, in Amerika ook. Engeland leverde meesters van het korte verhaal op als William Somerset Maugham en Roald Dahl. In Nederland verschijnen amper bundels en het is al een tijdje geleden dat er een literaire prijs gend werd aan het korte verhaal.

Korte verhalen lezen is, zo vermoed ik, te vermoeiend voor boekenwormen. Schrijvers hebben daar geen schuld aan, lezers hebben domweg geen zin in korte verhalen. Lezers willen langere tijd meeleven met een personage. Een vuistdikke roman is als erwtensoep waarin stukjes

worst en spek, die de groene brij interessant houden. Het korte verhaal is de worst en de spek. Zonder de soep.

Buitenaards koraal slaat op de ontsierende satellietantennes die aan de gevels hangen van de huizen in Vinexbuurten.

De Haans verhalenbundel begint met een verhaal over een moslimjongen met een krantenwijk, die erachter komt dat vreemdelingenhaat in de chromosomen zit van elk mens. Vervolgens een vertelling waarin een groep jongelingen de oorlog verklaart aan de mobiele telefoon die het virtuele leven voorstelt dat echt leven verstikt. „Er is een enorm verschil tussen wat mensen willen dat je denkt en hoe het echt is. Mensen willen dat je denkt dat hun leven fantastisch is. Dat ze het de hele dag door ongelofelijk naar hun zin hebben, dat ze nooit zelf hoeven te koken bijvoorbeeld, behalve als ze vijfendertig vrienden over de vloer hebben, wat vanzelfsprekend een alleen maar gezellig feestje is, dat ze onge-

veer elf maanden per jaar op vakantie zijn en dat, waar ze ook heen gaan, de zon altijd schijnt.”

Het verhaal 'Hond' is magisch-realistisch te noemen en gaat over een meisje dat voor onbepaalde tijd voor een hond moet zorgen omdat de eigenaresse van het huisdier naar een andere wereld vertrekt. In enkele bladzijden stelt de auteur een veelvoud aan existentiële vraagstukken aan de orde.

En nog vier andere verhalen. Het een met nog fraaiere taalgebruik dan het ander, alle vier even bevreedend. Het zijn geen verhalen om voor het slapen gaan te lezen want de kans dat je uren wakker blijft is te zeer aanwezig. Elk verhaal roept vragen op en leidt tot zelfonderzoek. Dat is de kracht van deze bundel. Het zou eeuwig zonde zijn als deze korteverhalenbundel niet de aandacht gaat krijgen die hij verdient.

De omslag van het boek.

Een vuistdikke roman is als erwtensoep met stukjes worst en spek, die de groene brij interessant houden. Het korte verhaal is de worst en de spek. Zonder de soep.

Engeland leverde meesters van het korte verhaal op zoals Roald Dahl.

Buitenaards koraal slaat op de ontsierende satellietantennes die aan de gevels hangen van de huizen in Vinexbuurten.